

deraf, saa er denne Forsamling dog Danmarks Nationalforsamling —, altsaa, da Protesttoget passerede dette vort Hus, sankedes Fanerne og bleve slæbte langs ad Gaden i Snavset. Jeg synes, at hvordan vi end staa i det Spørgsmaal, vi her beskæftige os med, maa vi alle, det være sig Højre, Venstre, Socialdemokrater, harmes over, at danske Mænd og Kvinder gaa forbi Danmarks Rigsdagsbygning med Fanerne langs Snavset i Gaden. (Abrydelse af Sabroe.) Der er intet at skamme sig saa meget over som det i den Forbindelse, hvorom der her er Tale. Og jeg kan ikke lade denne Lejlighed gaa forbi uden at udtale en bestemt Indsigelse mod den Maade at bruge vort fælles Nationalmærke, det danske Flag, til at haane den danske Nationalforsamling. (Uro fra Tilhørerpladsen.) Jeg mærker af denne Latter, at der er Folk, der finde, at det er godt gjort, at det er smukt gjort, og at det er rigtig godt gjort altsammen. Det er sørgeligt, at det er saaledes, men det er ogsaa et Udslag af den Fanatisme, som Partimisbrug af det Forhold, vi her beskæftige os med, har ført mange i vort Land ud i.

Lad mig her indskyde en Bemærkning, nemlig at Alberti-Katastrofen er en Ulykke for vort Samfund, der gør og har gjort megen Fortræd, men et Spørgsmaal er det, om selve Albertis Færd og det, som direkte slaar ud fra denne Færd, alligevel ikke er mindre ulykkebringende end det, der er blevet Resultatet af de Misbrug, der drives med denne Sag. Den Demoralisation, som er en Følge af de Misbrug, jeg her paapeger, er i Virkeligheden mere vidtrækkende, mere dybtgaaende og ødelæggende end selve Alberti-Katastrofen i og for sig. Men det er ikke at undres over, at der er Tusinder af Mennesker, som ere vildførte i deres Betragtninger af de Forhold, vi her beskæftige os med, og derfor er det i og for sig heller ikke at undres over, at det sker, som jeg nys har dvælet ved, ligesom det heller ikke er at undres over, at der er nogle, der i dette Øjeblik finde det passende at le deraf.

Jeg siger, det er alt sammen ikke til at undres over, naar man videre lægger Mærke til, hvad der skete hin Søndag. Jeg sigter herved navnlig til en af de Taler, der bleve holdte ude i Lørups Ridehus, hvor Protesttogets Deltagere samlede sig. Det var en Grosserer, Hr. Detlev Jürgensen, som holdt den ene af de Taler, der skulde opflamme Protesttogets Deltagere. Denne Herre udtalte sig saaledes: „Naar jeg til

de her forsamlede Medlemmer af Handelsstanden retter det Spørgsmaal, hvad De vilde gøre ved en Mand af deres Personale, naar han uden Deres Samtykke hemmeligt af Forretningens Penge havde laant, selv kun en mindre Sum, til en af sine Kolleger, saa vil Svaret blive, at Manden vilde faa sin Afsked. Hvis De vilde handle efter Rigsdagsprincipper, da skulde De gøre Manden til Prokurist“. Saaledes udtaler Hr. Grosserer Detlev Jürgensen sig ude i Lørups Ridehus paa et offentligt Møde, hvor der staaer Tusinder af Mænd og Kvinder omkring ham, Tusinder af Mænd og Kvinder, som ikke have Forudsætninger for selvstændigt at forstaa det, der optager Sindene. Der staaer en Mand, Grosserer Detlev Jürgensen, og holder denne Tale. Grosserer Detlev Jürgensen er jo en Mand, hvis Navn er nogenlunde kendt, han er en Mand, der forstaaer sig paa den Virksomhed, hvorfra han henter sit skamløse Billede — han var med til at ordne det sidste Statslaan, jeg ved ikke, om han ogsaa er med til at ordne det Statslaan, der nu er under Opsejling —, og det, han her giver Udtryk, er intet mindre end det, at det ærede Medlem fra Ringkøbing simpelthen har lukket op for Statskassen og trukket 1½ Million omhyggeligt ud af Kassen, slaet denne til igen og i al Gedulghed stukket Pengene til sin Kollega Alberti. Jeg siger, at en saadan Fremstilling af det Forhold, som vi her have beskæftiget os med, ved jeg ikke om der gives Udtryk stærke nok til at fordømme. Man kan kalde den perfid, man kan kalde den falsk og forkastelig, alt, hvad man vil, der er ikke det Udtryk i det danske Sprog, der er stærkt nok til at fordømme dette, at en Mand staaer frem og udslynger en saadan Beskyldning over Hovederne paa Tusinder af Mennesker, saaledes som Hr. Detlev Jürgensen gjorde det. Derfor er det ikke til at undre sig over, naar saadan Optræden har kunnet finde Sted, at man tillige i Protesttoget har kunnet slæbe Fanerne i Støvet langs Gaden, og det er intet Under, at der i Dag sidder Folk oppe paa Galleriet og le ad, at jeg nu minder derom.

I denne Forbindelse kan jeg ikke tilbageholde en lille Bemærkning overfor den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister kom i en Lejlighedsbemærkning forleden, hvor det drejede sig om Kontorchef Halds Afskedigelse og hvad dermed stod i Forbindelse, til at sige noget om de smaa Tyve, der kunde blive